

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Martina Lachmanna a JUDr. Naděždy Řehákové v právní věci

žalobce: **Neocos s.r.o.**, IČO: 01683900
sídlem Volejbalistů 1769/5, České Budějovice

zastoupeného PatentCentrum Sedlák & Partners s.r.o., IČO: 26039354
sídlem Husova třída 1847/5, České Budějovice

proti

žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**
sídlem Ant. Čermáka 2a, Praha 6

za účasti: **MAJE**,
24 rue du Mail, Paříž, Francie

zastoupené Mgr. Janou Šuranovou Traplovou, advokátkou
sídlem Přístavní 24, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 15. 6. 2016,
čj. O-507278/D15048870/2015/ÚPV

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví (dále též „předseda Úřadu“) ze dne 15. 6. 2016, čj. O-507278/D15048870/2015/ÚPV (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo vyhověno rozkladu osoby zúčastněné na řízení podanému proti rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví (dále též „Úřad“) ze dne 30. 4. 2015, čj. O-507278/D029364/2014/ÚPV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím žalovaný Úřad zamítl námitky podané osobou zúčastněnou na řízení dle § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 441/2003 Sb.“), proti zápisu kombinovaného označení ve znění „moje“ pod zn. sp. O-507278, jehož přihlašovatelem byl žalobce (dále též „napadená ochranná známka“).
3. Napadeným rozhodnutím, které bylo žalobci doručeno dne 15. 6. 2016, předseda Úřadu rozkladu osoby zúčastněné na řízení proti prvostupňovému rozhodnutí vyhověl a naposledy uvedené rozhodnutí podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), změnil tak, že se přihláška napadené ochranné známky zamítá.

II. Napadené rozhodnutí

4. Předseda Úřadu v odůvodnění napadeného rozhodnutí rekapituloval závěry vyslovené Úřadem v prvostupňovém rozhodnutí a shrnul obsah podaného rozkladu. Předseda Úřadu dále v odůvodnění napadeného rozhodnutí popsal, že přihláška napadené ochranné známky ve znění „moje“ a provedení byla podána dne 4. 9. 2013 a zveřejněna dne 5. 2. 2014 pro tento seznam výrobků zařazených ve třídě 3 mezinárodního třídění výrobků a služeb – kosmetika a kosmetické výrobky. Dále předseda Úřadu na str. 5 – 6 odůvodnění napadeného rozhodnutí specifikoval skutečnosti zjištěné z rejstříku ochranných známek o namítané slovní ochranné známce Evropské unie č. 11579232 ve znění „MAJE“, s tím, že je dle něho zřejmé, že namítaná ochranná známka je ve vztahu k napadené ochranné známce starší ochrannou známkou ve smyslu § 3 zákona č. 441/2003 Sb., neboť požívá dřívějšího práva priority.
5. Předseda Úřadu obecně popsal podmínky aplikace ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb. K otázce identifikace relevantní spotřebitelské veřejnosti ve vztahu k přihlašovaným výrobkům souhlasil s posouzením provedeným správním orgánem prvního stupně, jenž vycházel dle předsedy Úřadu při stanovování jejich průměrného spotřebitele z předpokladu, že se jedná o výrobky konzumované každodenně, nakupované často a opakovaně, pročež bude pozornost spotřebitele při jejich výběru snížena. Správní orgán prvního stupně určil podle předsedy Úřadu jako konzumenty výrobků koncové spotřebitele, resp. s ohledem na charakter výrobků širokou veřejnost, zejména pak ženy. Dále do spotřebitelského okruhu napadených výrobků zařadil velké a malé prodejce, distributory a menší živnostníky (kosmetičky, kadeřnice, provozovatele kosmetických a wellness zařízení apod.). Předseda Úřadu zdůraznil, že proti tomuto vymezení relevantní spotřebitelské veřejnosti nesměřovaly ani rozkladové námitky. Podle předsedy Úřadu bude mít spotřebitelský okruh namítaných výrobků z téže třídy v podstatě shodné složení,

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

neboť namítané výrobky jsou vlastně konkrétními položkami, z nichž většinu lze zastřešit nadřazenými pojmy „kosmetika a kosmetické výrobky“, představujícími napadené výrobky, případně je považovat za výrobky blízké či související. Proto budou podle předsedy Úřadu stejní i jejich průměrní spotřebitelé, kteří budou mít také stejné návyky, v daném případě každodenní konzumaci výrobků, častý nákup a sníženou pozornost při výběru.

6. Předseda Úřadu na str. 7 – 9 napadeného rozhodnutí rekapituloval závěry vyslovené k otázce podobnosti označení v prvostupňovém rozhodnutí a shrnul námitky vznesené osobou zúčastněnou na řízení v rozkladu proti posouzení vizuální, fonetické i sémantické podobnosti, proti závěru o pouhé podobnosti výrobků a proti konečnému konstatování o nedostatku pravděpodobnosti záměny, či námitky poukazující na postup v rozporu se správní praxí žalovaného.
7. Předseda Úřadu uvedl, že namítaná slovní ochranná známka je tvořena jediným slovním prvkem „MAJE“. Napadená ochranná známka je podle předsedy Úřadu kombinovaná, písmo má zvláštní grafiku podobající se písmenům malé abecedy, přičemž uprostřed písmena „o“ je malý obrazový prvek srdíčka. Předseda Úřadu konstatoval, že slovní prvek je dobře čitelný, jeho dominance je zcela zřejmá, přičemž výtvarné provedení spotřebitelovo vnímání nijak výrazně neovlivní. Souhlasil s osobou zúčastněnou na řízení, že napadené označení neobsahuje obrazový prvek, který by disponoval vysokou rozlišovací způsobilostí, a uzavřel, že pro všechna srovnávací hlediska je tak podstatné porovnání vlastních slovních prvků „moje“ napadené ochranné známky a „MAJE“ namítané ochranné známky.
8. K hledisku sémantické podobnosti předseda Úřadu uvedl, že není sporu o tom, že slovo „moje“ tvořící napadené označení má v českém jazyce svůj zcela zřejmý význam. Je přivlastňovacím zájmenem a takto bude okamžitě českým spotřebitelem při spatření nebo vyslovení vyhodnoceno. Naproti tomu obsahová srozumitelnost prvku „MAJE“ představujícího namítanou ochrannou známku je dle předsedy Úřadu nejednoznačná. Předseda Úřadu doplnil, že sice nelze vyloučit, že část spotřebitelů jej může vyhodnotit jako cizí ženské jméno, jak předpokládal správní orgán prvního stupně, část jako přechodník přítomný od slovesa „mít“, jak uváděla osoba zúčastněná na řízení. Žádná z eventualit však podle předsedy Úřadu nereflektuje převažující názor spotřebitelů, když první není doložena žádnou úvahou, jejíž správnost by bylo možné potvrdit nebo vyvrátit, u druhé je jisté, že jde o slovní útvar mizející z běžné, dokonce i knižní mluvy. Předseda Úřadu s odkazem na způsob současného vyjadřování, v němž se přechodníky již v podstatě neužívají, a s poukazem na odbornou studii uzavřel, že možný okruh spotřebitelů, který bude slovo „MAJE“ považovat za přechodník od slovesa „mít“, bude sporadický. Proto se dle předsedy Úřadu jako nepravděpodobnější varianta pojmání výrazu „MAJE“ průměrnými spotřebiteli jeví ta, že většina z nich jej nespojí se žádným konkrétním významem, ale bude jej považovat za fantazijní. Znění napadené ochranné známky „moje“ a namítané ochranné známky „MAJE“ tak podle předsedy Úřadu představují dva sémanticky nestejnorodé výrazy, z nichž jenom slovní prvek „moje“ napadeného označení je obsahově srozumitelný, kdežto namítaná ochranná známka ve znění „MAJE“ svůj zřejmý význam nemá. V takovém případě pak podle předsedy Úřadu neplatí premisa správního orgánu prvního stupně o prioritním významu sémantického hlediska pro posouzení celkového dojmu, jenž porovnávání označení vyvolávají, resp. o podstatném vlivu sémantiky na optické a sluchové vnímání spotřebitele. Ta by podle předsedy Úřadu

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

platila jediné při existenci dvou významově jednoznačně srozumitelných pojmů. Znalost významu také může podle předsedy Úřadu ovlivnit optické a sluchové vnímání jenom u slova „moje“, nikoliv u slova „MAJE“. Pokud však spotřebitel při pohledu a poslechu rozpozná význam pouze u jednoho z porovnávaných výrazů a u druhého nikoliv, nemůže mu sémantika podle předsedy Úřadu nijak podstatně napomoci k jejich zrakovému či sluchovému odlišení. S ohledem na uvedené předseda Úřadu předpokládal, že výraz s nezřejmým významem i jazykovým původem spotřebitel přečte a vysloví tak, jak je napsán, s přizpůsobením mateřskému jazyku, v daném případě jako „MAJE“, se zněním „maje“.

9. K vizuálnímu hledisku předseda Úřadu poznamenal, že předmětné slovní prvky mají shodný počet písmen a až na odlišnost na druhé pozici i stejnou sekvenci. Třebaže český spotřebitel je schopen vnímat tuto minimální vizuální odlišnost a hodnotit jako rozdílné dva výrazy lišící se jenom v jednom písmeni, neboť taková slova patří do běžné české slovní zásoby (mate-mete; loví-leví; vozy-vazy apod.), platí to podle předsedy Úřadu pouze za předpokladu jejich významové srozumitelnosti, obvykle dané kontextem nebo okolnostmi. Ta však v daném případě podle předsedy Úřadu u slova „MAJE“ chybí, a proto spotřebiteli nepomůže k pochopení rozdílů mezi porovnávanými slovy. Podle předsedy Úřadu tu nefunguje automatické propojení zraku a mysli, k němuž dochází u podobně koncipovaných slov vlastního jazyka. Proto je dle předsedy Úřadu třeba porovnávané prvky považovat za opticky podobné, a to i přes výtvarné provedení napadené ochranné známky. Předseda Úřadu v tomto směru odkázal na dříve uvedený závěr, že toto výtvarné provedení svým působením nepřeváží dominanci vlastního slovního prvku „moje“. Na základě uvedeného dospěl předseda Úřadu k závěru o vizuální podobnosti napadené ochranné známky s namítanou ochrannou známkou ve vyšším stupni.
10. Pokud jde o hledisko fonetické, bude dle předsedy Úřadu napadené označení vysloveno jako „moje“ a namítaná ochranná známka jako „maje“. Grafika ani obrazový prvek se do výslovnosti napadeného označení podle předsedy Úřadu nijak nepromítanou. Porovnávaná slova mají dle předsedy Úřadu stejný počet hlásek, resp. slabik, s odlišností pouze v hlásce na druhé pozici. Znění samohlásek „o“ a „a“ přitom nepovažoval předseda Úřadu za markantně odlišné s tím, že jako u vizuálního vjemu ani zde kvůli obsahové nezřejmosti výrazu „maje“ namítané ochranné známky nefunguje automatické propojení sluchu s myslí. Jde tak podle předsedy Úřadu o dva podobně znějící výrazy. Proto předseda Úřadu považoval porovnávaná označení z hlediska fonetického za podobná rovněž ve vyšším stupni.
11. K námitce brojící proti závěru o pouhé podobnosti výrobků předseda Úřadu přisvědčil osobě zúčastněné na řízení a potvrdil jako správný odkaz na odkaz na rozsudek Tribunálu ve věci T-133/05, *Pam-PIM'S BABY-PROP*, kde soud v bodu 29 akceptuje pravidlo vyslovené ve svých dřívějších rozsudcích, dle něhož pokud jsou porovnávané výrobky nebo služby definovány v jednom případě konkrétně, v druhém nadřazenými pojmy, lze je považovat za totožné. Předseda Úřadu přitom v návaznosti na uvedené konstatoval, že pod napadené výrobky kosmetika a kosmetické přípravky lze zahrnout namítané výrobky parfémovaná tělová mléka, tělové pleťové vody (kosmetické), tělové kosmetické gely, kosmetické tělové vody, tělové pudry; parfémované tělové sprchové gely, parfémovaná mýdla; parfémované koupelové soli, nikoliv pro léčebné účely; parfémované hydratační krémy; tělové deodoranty; vlasové vodičky, šampony a krémy; líčidla, make up, rtěnky,

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

kosmetické tužky, řasenky, podkladové krémy na obličej, laky na nehty pro kosmetické účely. Jde tak podle předsedy Úřadu o výrobky shodné. Ostatní namítané výrobky (parfumerie, parfémy, toaletní vody, kolínské vody), které se dají zastřešit pojmem parfumářské či voňavkářské výrobky, mají podobné užití jako výrobky kosmetické, tj. jako doplňková péče ke šlechtění či krášlení těla. Jde tedy podle předsedy Úřadu o výrobky podobné. Namítané a napadené výrobky je tak dle předsedy Úřadu třeba považovat za shodné a podobné.

12. K hodnocení pravděpodobnosti záměny předseda Úřadu považoval za podstatné, že byla zjištěna shodnost a podobnost napadených výrobků s namítanými, přičemž u napadeného označení bylo konstatováno přednostní působení vlastního slovního prvku „moje“. Předseda Úřadu doplnil, že v daném případě jde o dva sémanticky nestejnorodé výrazy, z nichž jenom prvek „moje“ napadeného označení je obsahově srozumitelný, kdežto namítaná ochranná známka ve znění „MAJE“ svůj zřejmý význam nemá, a konstatoval, že sémantické hledisko tak není pro posuzování klíčové, ale na významu nabývají hlediska ostatní. Mezi napadenou ochrannou známkou a namítanou ochrannou známkou byla dle předsedy Úřadu zjištěna vizuální a fonetická podobnost ve vyšším stupni a jsou tak podle něho dány obě zákonné podmínky ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb., tj. shodnost a podobnost výrobků a podobnost označení ve dvou hlediscích s tím, že třetí hledisko, sémantické, v daném případě k rozlišení porovnávaných označení nepřispěje. Podle předsedy Úřadu dále existuje shodný okruh spotřebitelů, kteří mají vzhledem ke každodennímu užívání porovnávaných výrobků nižší pozornost. Ze shodnosti spotřebitelského okruhu pak vyplývá i shodnost odbytových míst porovnávaných výrobků. Ke dvěma shodným zákonným předpokladům se tak připojují i další okolnosti, což vede podle předsedy Úřadu k závěru, že mezi napadenou ochrannou známkou a namítanou ochrannou známkou „MAJE“ je záměna pravděpodobná.
13. Předseda Úřadu tak přisvědčil rozkladovým námitkám osoby zúčastněné na řízení týkajícím se posouzení pravděpodobnosti záměny porovnávaných označení a uzavřel, že námitky podané podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb. byly oprávněné, neboť zápisem napadeného označení do rejstříku ochranných známek by došlo k zásahu do starších práv namítajícího. Předseda Úřadu doplnil, že s ohledem na tento závěr se nezabýval dalšími rozkladovými námitkami týkajícími se aplikace kompenzačního principu a údajných excesů z rozhodovací praxe Úřadu a EUIPO. K aplikovatelnosti příkladů uvedených osobou zúčastněnou na řízení dodal, že dvojice označení posuzovaných Úřadem Evropské unie pro duševní vlastnictví (dále jen „EUIPO“) se nesešávají z jednoho českého slova a jednoho fantazijního výrazu jako slova „moje“ a „MAJE“, jež byla hodnocena v předmětné věci.

III. Žaloba

14. Žalobce v podané žalobě obecně namítal, že v Napadeném rozhodnutí *„je celá řada výroků, které je nutné považovat za přinejmenším rozporuplné, přičemž žalovaný vychází z nesprávných východisek pro vydání rozhodnutí a navíc, za použití těchto nesprávných východisek, dochází k chybným závěrům“*. Namítal, že napadené rozhodnutí *„vykazuje zásadní chyby ve skutkovém a právním posouzení věci, totiž chybné odůvodnění a závěr o zaměnitelnosti (podobnosti) porovnávaných označení...“*.
15. Žalobce konkrétně namítl, že žalovaný nezhodnotil porovnávaná označení ze sémantického hlediska. Napadené rozhodnutí je podle žalobce vnitřně rozporné, neboť

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

„přestože závěr o sémantické (ne)podobnosti označení v rozhodnutí absentuje, sémantické hledisko je zohledněno při hodnocení významové a fonetické podobnosti“.

16. Žalobce k *sémantickému hledisku* nečinil sporným, že slovní prvek „MAJE“ nebude český spotřebitel vnímat ve smyslu přechodného tvaru slovesa „mít“. Podle žalobce je však zřejmé, že pokud jeden slovní prvek má zcela evidentní a srozumitelný význam („moje“), a druhý prvek nikoli, je sémantická odlišnost zřetelně dána už jen tím, že jeden prvek je vnímán bez konkrétního obsahu, zatímco druhý se zřetelným, tedy odlišným obsahem. V tomto směru žalobce poukázal na Metodické pokyny týkající se průzkumu prováděného úřadem vydané EUIPO (dále jen „Metodické pokyny EUIPO“), dle nichž platí, že pokud pouze jedno označení evokuje nějaký význam, bude výsledkem prohlášení, že označení nejsou významově podobná, a to do žádné míry. Obdobně je dle žalobce v rozhodovací praxi EUIPO a Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“) běžně hodnocena záměna z hlediska sémantického v případě, že jedno označení je fantazijní bez zjevného významu a druhé má jasný význam. Žalobce v tomto směru odkázal na rozhodnutí ve věci T-88/05, *MARS vs. NARS*, kde byly podle žalobce přes shledanou fonetickou podobnost známky vyhodnoceny jako nezaměnitelné s přihlédnutím k jejich sémantickému významu, kdy „NARS“ je označení fantazijní, kdežto „MARS“ je název planety. Žalobce tedy shledal nepřipustnou úvahu žalovaného, že spotřebitel bude schopen vnímat rozdíl mezi slovními prvky pouze za předpokladu, že oba dva výrazy pro něj budou mít konkrétní sémantický význam. Žalobce doplnil, že napadená ochranná známka má zcela konkrétní význam ve smyslu přivlastňovacího zájmena, proto jakýkoli jiný slovní prvek bude spotřebitel vnímat odlišně bez ohledu na to, zda má pro něj konkrétní význam, či nikoli. Podle žalobce bude český spotřebitel vnímat rozdíl mezi porovnávanými slovními prvky, aniž by pro odlišení potřeboval znát přesné sémantické významy obou slovních prvků.
17. K *vizuálnímu hledisku* žalobce namítal, že žalovaný nezohlednil grafické ztvárnění napadené ochranné známky a pro všechny srovnávací hlediska shledal jako podstatné porovnání pouze slovní prvky „moje“ a „MAJE“, aniž by zohlednil zvláštní font písma a grafický prvek srdíčka u napadeného označení „moje“ s poukazem na to, že tato grafická úprava spotřebitele nijak neosloví. Žalobce poznamenal, že EUIPO v Metodických pokynech EUIPO zastává stanovisko, že zanedbatelný prvek znamená takový prvek, který z důvodu své velikosti a/nebo polohy není na první pohled patrný, nebo je součástí složitějšího označení s množstvím dalších prvků (např. nápojové etikety, obaly) a relevantní veřejnost by mu tudíž pravděpodobně nevěnovala pozornost. Podle žalobce měl žalovaný v rámci vizuálního srovnání přihlédnout ke grafické úpravě, neboť konkrétní grafickou úpravu bude vnímat spotřebitel i při zběžném pohledu na výrobek, a to jak zvláštní font písma, tak prvek srdíčka nápaditě umístěného uprostřed písmene „o“, které namítaná ochranná známka neobsahuje. Žalobce doplnil, že font napadené ochranné známky je originální, provedený upravenými písmeny malé abecedy. Dále pak žalovaný podle žalobce nezohlednil podstatný fakt, že srovnávaná označení se liší již v první slabice označení, přičemž rozdíl v první části označení je spotřebiteli vnímán markantněji. Odvolal-li se žalovaný na skutečnost, že označení „MAJE“ nemá pro českého spotřebitele konkrétní význam, a proto nebude spotřebitel schopen vnímat dostatečně rozdíly v označení, je tato úvaha u vizuálního srovnání, kde je zásadní vizuální vjem, podle žalobce nepřipustná. Žalobce poznamenal, že u tak krátkých výrazů bude spotřebitel schopen vnímat jejich rozdílnost v první slabice, aniž by potřeboval znát význam prvku „MAJE“.

18. K fonetickému hledisku žalobce namítal, že žalovaný nezohlednil skutečnost, že se jedná o krátké dvouslabičné slovní prvky sestávající se pouze ze 4 písmem, kde i změna v jednom písmenu postačí k dostatečnému odlišení obou výrazů. Žalobce opětovně namítal, že poukazoval-li žalovaný na skutečnost, že výraz „MAJE“ je pro českého spotřebitele nezřetelný, je takové hodnocení u fonetického srovnání podle žalobce opět nepřípustné. Žalobce připustil, že se u fonetického hlediska neprojeví rozdíly v grafickém ztvárnění, nicméně stále je dle žalobce podstatná část označení odlišná a tento sluchový vjem je spotřebitel schopen rozpoznat. Podle žalobce nadto nelze fonetické hledisko upřednostňovat před sémantickým či vizuálním charakterem vzhledem k seznamu výrobků, kdy jde o zboží, které si spotřebitel vybírá vizuálně a při výběru je přiměřeně pozorný, neboť kosmetický průmysl je založen na značkovém marketingu. Žalobce doplnil, že si spotřebitelé běžně nakupují kosmetiku v samoobslužných drogeriích či specializovaných samoobslužných obchodech nebo na internetu.
19. Žalobce zopakoval, že jelikož měla být porovnávaná označení shledána ze sémantického hlediska nepodobnými, nelze se na sémantické hledisko odvolávat a zakomponovávat do hlediska vizuálního a fonetického a opírat o něj zjištění o podobnosti označení. Pokud by byly aplikovány správně závěry o sémantické nepodobnosti označení a byly vzaty v úvahu grafické prvky napadeného označení, jejich vizuální a fonetická rozdílnost, musel by žalovaný dojít k opačnému závěru, totiž že si nejsou označení podobná. V takovém případě je pak podle žalobce srovnání výrobků a služeb nadbytečné.

IV. Vyjádření žalovaného

20. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 12. 9. 2016 uvedl, že žalobu považuje za nedůvodnou a trval na tom, že napadené rozhodnutí řádně odůvodnil, podepřel zákonnými ustanoveními a rozhodnutí vydal v souladu s dosavadní praxí.
21. K námitce, že nezhodnotil porovnávaná označení ze sémantického hlediska, přičemž přestože závěr o sémantické (ne)podobnosti označení v rozhodnutí absentuje, je sémantické hledisko zohledněno při hodnocení významové a fonetické podobnosti, žalovaný uvedl, že porovnávaná označení důsledně hodnotil ze všech hledisek, tedy i z hlediska významového. Závěr jeho hodnocení o nepodobnosti označení z hlediska významového vyplývá podle žalovaného z textu na str. 10 – 11 napadeného rozhodnutí, i když žalovaný připustil, že v rozhodnutí není výslovně uvedeno, že označení nejsou významově podobná. Žalovaný poukázal na principy celkového posouzení vizuální, fonetické nebo významové podobnosti a s poukazem na závěry vyslovené SDEU v rozsudku ve věci C-251/95, *SABEL*, zdůraznil, že pravděpodobnost záměny musí být posuzována globálně s přihlédnutím ke všem faktorům relevantním pro okolnosti případu, a že globální posouzení vizuální, sluchové a významové podobnosti střetnuvších se známek musí být založeno na celkovém dojmu, který známky vyvolávají, přičemž je třeba vzít v úvahu zejména jejich distinktivní a dominantní prvky. S odkazem na závěry vyslovené v rozsudku Tribunálu ve věci T-129/01, *BUDMEN*, doplnil, že při globálním posouzení nebezpečí záměny nemají vizuální, sluchové a významové hledisko kolidujících označení vždy stejnou váhu. Je důležité analyzovat objektivní podmínky, za kterých se ochranné známky mohou představovat na trhu. Žalovaný rovněž poukázal na závěry vyslovené Tribunálem v rozhodnutí ve věci T-117/03, *NL*, dle nichž důležitost podobných nebo rozdílných prvků označení může záviset zejména na jejich vnitřních charakteristikách nebo na podmínkách uvedení výrobků nebo služeb, které tyto kolidující ochranné známky označují, na trh. Jsou-li výrobky označené dotčenými ochrannými známkami obvykle

prodávány v samoobslužných obchodech, kde si spotřebitel sám vybírá výrobek, a tudíž musí spoléhat hlavně na zobrazení ochranné známky použité u tohoto výrobku, vizuální podobnost označení bude podle žalovaného obecně nejdůležitější. Pokud je naopak uvedený výrobek prodáván především ústně, bude obvykle připisována vyšší váha sluchové podobnosti označení.

22. Žalovaný souhlasil s tím, že významové rozdíly, které odlišují předmětná označení, působí do značné míry proti jejich vizuální a fonetické podobnosti. Aby nastalo takovéto působení, musí mít podle žalovaného alespoň jedno z předmětných označení v očích relevantní veřejnosti jasný a specifický význam, takže jej veřejnost bude schopna ihned postřehnout. V tomto směru žalovaný odkázal na rozhodnutí Tribunálu ve věci T-292/01, *BASS x PASH*.
23. Žalovaný zdůraznil, že stupeň pojmové (ne)podobnosti mezi označeními má omezený význam v případě, že relevantní veřejnost uvidí název ochranné známky uvedené na výrobku, který kupuje. Význam pojmové (ne)podobnosti mezi dvěma označeními je podle žalovaného rovněž oslaben tehdy, když relevantní veřejnost musí v případě, že kupuje dotčené výrobky v jiných distribučních místech než v samoobslužných prodejnách, vyslovit název označení. V tomto směru žalovaný odkázal na závěry vyslovené v rozhodnutí Tribunálu ve věci T-34/04, *Turkish power*.
24. Žalovaný trval v návaznosti na uvedené na závěru uvedeném na straně 12 napadeného rozhodnutí, že „*sémantické hledisko tak není pro posuzování klíčové, ale na významu nabývají hlediska ostatní. Mezi napadeným označením a namítanou ochrannou známkou byla zjištěna vizuální a fonetická podobnost ve vyšším stupni. Jsou tak dány obě zákonné podmínky ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb., tj. shodnost a podobnost výrobků a podobnost označení ve dvou hlediscích s tím, že třetí hledisko, sémantické, v daném případě k rozlišení porovnávaných označení nepřispěje*“.
25. K dovolávání se Metodických pokynů EUIPO žalovaný uvedl, že uznává jejich interpretační roli, nikoliv však jejich závaznost. Tyto pokyny jsou (jak vyplývá z jejich úvodní části) vypracovány tak, aby odrážely praxi, jíž se úřad (EUIPO) řídí v nejčastějších situacích. Obsahují podle žalovaného pouze obecné pokyny, které musí být přizpůsobeny zvláštnostem každého případu. Nejedná se o legislativní texty, a proto jejich povaha není závazná ani pro EUIPO, natož pro národní úřady. Stejně tak podle žalovaného platí, že žalovaný není vázán svými předchozími rozhodnutími, protože ke každé věci se musí přistupovat individuálně a s ohledem na její specifika.
26. K námitce poukazující na nezohlednění celkového grafického ztvárnění napadené ochranné známky, resp. na nezohlednění zvláštního fontu písma a grafického prvku srdíčka s poukazem na to, že tato grafická úprava spotřebitele nijak neosloví, žalovaný s odkazem na závěry vyslovené Tribunálem v rozhodnutí ve věci T-312/03, *Selenium-Ace*, uvedl, že pokud se označení skládají jak ze slovních, tak obrazových prvků, má v zásadě slovní prvek označení na spotřebitele větší vliv než obrazový prvek. Obrazový prvek napadené ochranné známky je podle žalovaného zanedbatelný, pro relevantní výrobky nedostatečný a nemá proto velký vliv na celkové vnímání. Rovněž použitý font písma u napadeného kombinovaného označení je podle žalovaného stylisticky nevýrazný.
27. S odkazem na závěry vyslovené na str. 11 napadeného rozhodnutí pak byl žalovaný přesvědčen, že správně dospěl k závěru o vyšším stupni vizuální podobnosti. Nesouhlasil přitom s argumentem, že nezohlednil fakt, že spotřebitel u krátkých výrazů vnímá více

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

rozdíl v první slabice porovnávaných slovních označení. Měl za to, že tento názor neplatí ve všech případech, a že nemůže zpochybnit zásadu, podle níž přezkum podobnosti ochranných známek musí zohlednit celkový dojem, kterým tyto ochranné známky působí, neboť průměrný spotřebitel obvykle vnímá ochrannou známku jako celek a nezkoumá její různé detaily. V tomto směru dále poukázal na závěry vyslovené v rozhodnutích Tribunálu ve věci T-363/06, *Seat/Magic seat*. S poukazem na rozhodnutí Tribunálu ve věcech T-117/02, *CHUFACIT*, či T-273/02, *CALYPSO/CALPICO*, poznamenal, že obecně platí, pokud jde o relativně krátká slovní označení, že jsou všechny části důležité.

28. Žalovaný zdůraznil, že posuzovací kritéria (významové, vizuální, fonetické) nelze od sebe oddělovat a je třeba je posuzovat ve vzájemné souvislosti. To dle žalovaného znamená, že žalovaný může zamítnout přihlášku ochranné známky, ačkoliv shledal vysokou míru zaměnitelnosti jen u jednoho či dvou ze tří zkoumaných hledisek. V tomto směru žalovaný poukázal na závěry vyslovené v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 4 As 90/2006 - 123.
29. K námitkám, podle nichž u fonetického hlediska žalovaný nezohlednil skutečnost, že se jedná o krátké dvouslabičné slovní prvky sestávající pouze ze čtyř písmen, kde i změna v jednom písmenu postačí k dostatečnému odlišení obou výrazů, resp., dle nichž žalovaný nepřipustně poukázal na významové hledisko v souvislosti s hlediskem fonetickým, žalovaný uvedl, že provedl posouzení porovnávaných označení z hlediska fonetického zcela v souladu se svou dosavadní praxí. Trval na tom, sémantické hledisko není pro posuzování klíčové, ale na významu nabývají hlediska ostatní. Na celkový fonetický dojem, který ochranná známka vytváří, má podle žalovaného vliv zejména počet a sled slabik, přičemž významnou roli ve fonetickém vnímání ochranných známek hraje jejich rytmus a intonace. Klíčovými prvky, které určují celkový fonetický dojem ochranné známky, tedy jsou podle žalovaného slabiky a jejich konkrétní sled a přízvucnost. Posouzení společných slabik je dle žalovaného při fonetickém srovnání ochranných známek zvlášť důležité, protože pro podobný celkový fonetický dojem jsou většinou určující právě tyto společné slabiky a jejich totožná nebo podobná kombinace. S poukazem na závěry vyslovené v rozhodnutích ve věcech T-292/01, *BASS x PASH*, či C-361/04, *PICASSO / PICARO*, žalovaný konstatoval, že stupeň fonetické podobnosti dvou označení je méně významný v případě, kdy jsou dotčené výrobky uváděny na trh takovým způsobem, že relevantní veřejnost při jejich nákupu obvykle vnímá ochrannou známku, jíž jsou označeny, vizuálně. K námitce, že se nelze na sémantické hledisko odvolávat a zakomponovat je do hlediska vizuálního a fonetického a opírat o něj zjištění podobnosti označení, pokud ze sémantického hlediska byly porovnávané ochranné známky shledány jako nepodobné, žalovaný odkázal na svoje předchozí vyjádření.

V. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

30. Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření ze dne 30. 3. 2017 navrhla, aby byla žaloba zamítnuta s tím, že napadené rozhodnutí je věcně správné, řádně odůvodněné a tudíž v souladu se zákonem č. 441/2003 Sb.
31. Žalovaný podle osoby zúčastněné na řízení zcela správně dospěl k závěru, že napadená ochranná známka a namítaná ochranná známka jsou podobné ve vyšším stupni, výrobky shodné a podobné, tudíž existuje pravděpodobnost záměny na straně relevantní spotřebitelské veřejnosti. Osoba zúčastněná na řízení souhlasila s tvrzením žalovaného, že pokud spotřebitel při pohledu a poslechu rozpozná význam pouze u jednoho z

porovnávaných výrazů, u druhého však nikoliv, nemůže mu sémantika nijak podstatně napomoci k jejich zrakovému či sluchovému odlišení. Předseda Úřadu tak podle osoby zúčastněné na řízení zcela správně vyvrátil premisu orgánu prvního stupně o prioritním významu sémantického hlediska pro posouzení celkového dojmu.

32. Tvrzení žalobce, že žalovaný nezhodnotil porovnávaná označení ze sémantického hlediska, nicméně ho zohlednil při hodnocení významové (pravděpodobně myšleno vizuální) a fonetické podobnosti, se dle osoby zúčastněné na řízení nezakládají na pravdě, neboť žalobce toto zhodnocení provedl, jak vyplývá ze str. 10 – 12 napadeného rozhodnutí.
33. K odkazům žalobce na Metodické pokyny EUIPO osoba zúčastněná na řízení uvedla, že jsou pro dané řízení irelevantní, neboť jimi žalovaný není při svém rozhodování vázán.
34. Pokud jde o odkaz žalobce na rozsudek Tribunálu ve věci T-88/05, *MARS v. NARS*, osoba zúčastněná na řízení měla za to, že není na daný případ aplikovatelný, neboť se jedná o zcela skutkově odlišný případ (v tomto řízení se dle osoby zúčastněné na řízení jednalo o obrazové, resp. kombinované ochranné známky, kde stěžejní roli v případě namítaných ochranných známek hrálo obrazové ztvárnění planet). Doplnila, že každé řízení je individuální a je třeba ho posuzovat s ohledem na konkrétní okolnosti daného případu. V daném řízení jsou srovnávaná označení podle osoby zúčastněné na řízení vizuálně a foneticky ve vyšším stupni podobná, přičemž napadená ochranná známka má konkrétní význam a namítaná ochranná známka je pro většinovou část spotřebitelské veřejnosti fantazijní.
35. K tvrzení žalobce, že žalovaný nezohlednil celkové grafické ztvárnění napadeného označení a zaměřil se pouze na slovní prvky s poukazem na to, že tato grafická úprava spotřebitele nijak neosloví, osoba zúčastněná na řízení poznamenala, že žalovaný zhodnotil grafickou úpravu napadeného označení a dospěl ke zcela správnému závěru, že jeho obrazový prvek je zanedbatelný, pro relevantní výrobky nedostatečný a nemá proto vliv na celkové vnímání. Osoba zúčastněná na řízení poukázala na skutečnost, že namítaná ochranná známka je slovní, tudíž požívá nejširší míry ochrany a může být ztvárněna v různých grafických úpravách a barevném provedení za situace, že nedojde ke změně její rozlišovací způsobilosti. S odkazem na závěry vyslovené v rozsudku ve věci T-312/03, *Selenium-Ace*, podle osoby zúčastněné na řízení dále platí, že pokud je označení složeno ze slovních a obrazových prvků, má v zásadě slovní prvek označení na spotřebitele větší vliv než obrazový prvek (který je v daném případě zanedbatelný a nevýznamný z hlediska jeho vnímání spotřebitelem), neboť veřejnost se nesnaží označení analyzovat a mnohem jednodušeji se odkazuje na dotčená označení pomocí slovního prvku než popisováním jejich obrazových prvků.
36. K tvrzení žalobce, že žalovaný nezohlednil podstatný fakt, a to, že srovnávaná označení se z vizuálního hlediska liší již v první slabice a že rozdíl v první části označení je vnímán spotřebiteli markantněji, než v dalších částech, osoba zúčastněná na řízení uvedla, že žalovaný zcela správně v napadeném rozhodnutí uvedl, že srovnávaná označení obsahují shodný počet slov a až na odlišnost na druhé pozici i stejnou sekvenci a dospěl tak správně k závěru o vizuální podobnosti ve vyšším stupni (chybí zde významová srozumitelnost, nefunguje automatické propojení zraku a mysli, a to i přes výtvarné provedení napadeného označení). Osoba zúčastněná na řízení poukázala s odkazem na rozhodnutí Tribunálu ve věcech T-117/02, *CHUFADIT*, či T-273/02, *CALYPSO / CALPICO*, na fakt, že v případě

relativně krátkých slovních označení, tzn., jako v daném případě jsou jejich všechny části důležité.

37. Pokud jde o tvrzení žalobce, že žalovaný v případě posouzení srovnávaných označení z fonetického hlediska nezohlednil skutečnost, že se jedná o krátké dvouslabičné slovní prvky, kde i změna v jednom písmeni postačí k dostatečnému odlišení obou výrazů, žalovaný podle osoby zúčastněné na řízení zcela správně v napadeném rozhodnutí uvedl, že srovnávaná označení obsahují stejný počet slabik, s odlišností pouze v hlásce na druhé pozici, přičemž znění samohlásek „o“ a „a“ není markantně odlišné a dospěl tak správně k závěru o fonetické podobnosti rovněž ve vyšším stupni (opět zde chybí zde významová srozumitelnost, nefunguje automatické propojení sluchu s myslí). Grafika ani obrazový prvek se podle osoby zúčastněné na řízení do výslovnosti napadeného označení nijak nepromítanou.
38. K tvrzení žalobce, že žalovaným uváděná skutečnost, že výraz „MAJE“ není pro spotřebitele zřejmý, je při hodnocení označení z vizuálního a fonetického hlediska, nepřipustná, osoba zúčastněná na řízení konstatovala, že tomu tak není, neboť se jednotlivá hlediska mohou prolínat, jako v daném případě, kdy se sémantické hledisko prolíná do vizuálního a fonetického hlediska, která nabývají na významu nad hlediskem sémantickým, jež v daném případě k rozlišení porovnávaných označení nepřispěje. Argumentace žalovaného je tudíž podle osoby zúčastněné na řízení správná.
39. Osoba zúčastněná na řízení konečně odkázala na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 4 As 90/2006 - 123, s tím, že zápisná nezpůsobilost přihlašovaného označení není dána toliko jakoukoliv podobností s registrovanou ochrannou známkou, ale toliko podobností závadnou, která tu v případě srovnávaných označení bezesporu je. Na základě zcela správné argumentace tak žalovaný podle osoby zúčastněné na řízení dospěl ke zcela správným závěrům o pravděpodobnosti záměny porovnávaných označení.

VI.

Posouzení věci Městským soudem v Praze

40. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. O podané žalobě rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení s takovým postupem souhlasili (jejich souhlas byl se zřetelem k § 51 odst. 1 větě druhé s. ř. s. presumován). Soud přitom nenařídil jednání ani k provedení žalobcem navrženého důkazu, neboť tento byl součástí spisového materiálu, z něhož soud při svém rozhodování vycházel.
41. Podstatou sporu mezi účastníky je posouzení právní otázky naplnění důvodu relativní zápisné nezpůsobilosti napadené ochranné známky podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb., tj. pravděpodobnosti záměny na straně veřejnosti.
42. Podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb. platí, že *„přihlašované označení se nezapiše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u Úřadu (dále jen "námítky") vlastníkem starší ochranné známky, pokud z důvodu shodnosti či podobnosti se starší ochrannou známkou a shodnosti nebo podobnosti výrobků či služeb, na něž se přihlašované označení a ochranná známka vztahují, existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti; za pravděpodobnost záměny se považuje i pravděpodobnost asociace se starší ochrannou známkou“*.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

43. Uvedené ustanovení představuje transpozici úpravy obsažené v právu Evropské unie (původně směrnice č. 89/104/EHS, kterou se sbližují právní předpisy členských států o ochranných známkách, posléze směrnice č. 2008/95/ES, kterou se sbližují právní předpisy členských států o ochranných známkách, resp. aktuálně účinná směrnice č. 2015/2436/EU, kterou se sbližují právní předpisy členských států o ochranných známkách). Současně nelze přehlédnout, že ochrana národních ochranných známek v členských státech Evropské unie existuje souběžně s ochranou známek EU na úrovni Evropské unie, jež je aktuálně upravena nařízením č. 2017/1001, o ochranné známce Evropské unie. Správní soudy přitom ve své rozhodovací praxi přísně vycházejí z eurokonformního výkladu relevantních hmotněprávních pojmů známkového práva a reflektují účel vymezený v harmonizačních směrnících, přičemž v nich stanovená pravidla vykládají v souladu s rozhodovací praxí SDEU. Výklad vnitrostátního známkového práva tak ovlivňují judikatorní závěry SDEU interpretující obsahově podobné či shodné instituty upravené v právních předpisech známkového práva EU. Nejinak je tomu i v otázce neurčitých právních pojmů, s nimiž pracuje § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb. (podobnost označení, podobnost zboží/slужeb, pravděpodobnost záměny, pravděpodobnost asociace).
44. Ze shora citovaného ustanovení zákona č. 441/2003 Sb. plyne, že vlastník starší ochranné známky může zabránit zápisu přihlašované ochranné známky do rejstříku ochranných známek, pokud (i.) starší ochranná známka je shodná anebo podobná s přihlašovanou ochrannou známkou; (ii.) starší ochranná známka je zapsána pro shodné nebo podobné výrobky s přihlašovanou ochrannou známkou; (iii.) existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti, přičemž za pravděpodobnost záměny se považuje i pravděpodobnost asociace se starší ochrannou známkou.
45. Uvedené podmínky jsou stanoveny kumulativně a musí být proto splněny současně (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2008, čj. 9 As 59/2007 - 141, a ze dne 26. 10. 2006, čj. 1 As 28/2006 - 97). V opačném případě nemůže být vlastníku starší ochranné známky ve smyslu tohoto ustanovení ochrana přiznána.

46. Zákon č. 441/2003 Sb. ani relevantní normy práva EU přitom pravděpodobnost záměny jako takovou nedefinují, nestanoví, jaký stupeň podobnosti mezi dřívější ochrannou známkou a přihlašovanou ochrannou známkou vyvolává nebezpečí záměny, nestanoví míru podobnosti, ani neuvádí výčet konkrétních kritérií, podle kterých je třeba při posuzování a hodnocení pravděpodobnosti záměny postupovat. Z ustálené rozhodovací praxe SDEU naopak plyne, že posouzení pravděpodobnosti záměny závisí na mnoha faktorech, přičemž rozhodnutí musí přísně respektovat individuální specifika konkrétního případu.
47. Posuzování otázky pravděpodobnosti záměny je podle ustálené rozhodovací praxe SDEU a správních soudů otázkou právní, nikoli skutkovou. Výklad pojmů podobnost, shodnost či zaměnitelnost a podřazení zjištěného skutkového stavu těmto pojmům je podle konstantní judikatury věcí výkladu neurčitěho právního pojmu a jeho aplikace na zjištěný skutkový stav, nikoliv předmětem správního uvážení (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2014, čj. 8 As 37/2011 - 154, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2014, čj. 2 As 102/2014 - 22). Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v této souvislosti v minulosti jednoznačně uzavřel, že při posuzování podobnosti (zaměnitelnosti) přihlašovaných označení jde o výklad neurčitěho právního pojmu a jeho aplikaci na konkrétní skutkový stav, který soud plně přezkoumává v souladu s § 75 s. ř. s. (srov. usnesení ze dne 22. 4. 2014, čj. 8 As 37/2011 - 154).
48. V nyní řešeném případě se žalobce v žalobních námítkách omezil na zpochybnění závěrů žalovaného toliko k jedné z uvedených podmínek, a to k otázce podobnosti kolidujících označení, a nikterak nebrojil proti výsledkům posouzení otázky shodnosti či podobnosti výrobků a služeb či závěrům k vymezení relevantního okruhu spotřebitelské veřejnosti. Soud se tedy na půdorysu vznesených žalobních námitek zabýval otázkou posouzení shodnosti resp. podobnosti napadeného a namítaného označení.
49. Pokud jde o hledisko shodnosti či podobnosti označení, soud vychází ve své rozhodovací praxi z toho, že nezbytnou podmínkou ke zjištění pravděpodobnosti záměny je existence alespoň určitého stupně podobnosti mezi přihlašovanou a zapsanou známkou. Ochranné známky přitom musí být podle ustálené rozhodovací praxe srovnávány v podobě, v jaké jsou přihlášeny a v jaké požívají ochranu. To znamená, že registrované ochranné známky jsou srovnávány v podobě, jak byly zaregistrovány, přičemž je irrelevantní podoba skutečného či možného užití chráněného označení (srov. rozsudek Tribunálu ze dne 15. 4. 2010 ve věci T-488/07, *Cabel Hall Citrus v. OHIM*).
50. Dvě označení jsou podobná, když jsou z pohledu relevantní veřejnosti alespoň částečně shodná v jednom nebo více relevantních aspektech (srov. rozhodnutí Tribunálu ze dne 27. 11. 2007 ve věci T-434/05, *Gateway/OHIM-Fujitsu, Siemens Computers*). Pro posouzení stupně podobnosti mezi předmětnými označeními je nezbytné určit stupeň vizuální, fonetické nebo významové podobnosti mezi nimi a, je-li to vhodné, určit důležitost, která má být těmto různým prvkům přisouzena, při zohlednění kategorie relevantních výrobků a okolností, za nichž jsou uváděny na trh (rozhodnutí SDEU ze dne 27. 4. 2006 ve věci C-235/05, *L'Oréal*).
51. Dle ustálené judikatury musí být nebezpečí záměny posuzováno z globálního pohledu. Tedy vizuální, fonetická nebo významová podobnost kolidujících označení musí být založena na celkovém dojmu, kterým tato označení působí, s přihlédnutím zejména k jejich rozlišovacím a dominantním prvkům. Průměrný spotřebitel přitom obvykle vnímá

ochrannou známku jako celek a nezkoumá její jednotlivé detaily (v tomto smyslu srov. rozhodnutí SDEU ze dne 11. 11. 1999 ve věci C-251/95, *SABEL*, ze dne 22. 6. 1999 ve věci C-342/97, *Lloyd Schuhfabrik Meyer*, či ze dne 28. 4. 2004 ve věci C-3/03, *Matratzen Concord v. OHIM*, a rozsudek Tribunálu ze dne 30. 6. 2004 ve věci T-186/02, *DIESELIT*).

52. Za účelem posouzení stupně podobnosti existujícího mezi dotýčnými ochrannými známkami je zejména namístě určit jejich stupeň vizuální, fonetické a významové podobnosti, s přihlédnutím ke kategorii dotčených výrobků nebo služeb a podmínkám, za kterých jsou tyto výrobky nebo služby uváděny na trh (viz rozsudek SDEU ze dne 22. 6. 1999 ve věci C-342/97, *Lloyd Schuhfabrik Meyer*, bod 27).
53. V rámci celkového porovnání však nesmí být opomenuty žádné prvky označení jen proto, že jsou menší velikosti než ostatní, anebo proto, že nemají distinktivitu; výjimku z tohoto pravidla tvoří pouze zanedbatelné prvky [srov. rozsudek SDEU ze dne 12. 7. 2007 ve věci C-334/05, *OHIM v Shaker (Limoncello)*].
54. Pokud je označení zčásti nebo zcela obsaženo v jiném označení, pak je před samotným konstatováním podobnosti resp. odlišnosti známek důležité zjistit, zda je tato společná složka vůči ostatním složkám označení dominantní. Spotřebitel při konfrontaci s určitou známkou (např. v reklamě, při nákupu určitého zboží nebo služeb) nemá v tomto okamžiku před sebou obě známky. Průměrný spotřebitel obvykle vnímá známku jako celek, nevzpomene si na všechny její detaily, ale na její výraznější a dominantní prvky [viz rozsudky SDEU ze dne 11. 11. 1997 ve věci C-251/95, *SABEL*; ze dne 6. 10. 2005 ve věci C-120/04, *Medion*, rozsudek Tribunálu ze dne 23. 10. 2002 ve věci T-6/01, *Matratzen Concord v. OHIM*]. Na základě vjemu vyvolaného touto známkou a nedokonalým vybavením jiného označení, již známého pro příslušnou oblast, je spotřebitel schopen zhodnotit, zda jsou tato označení stejná nebo podobná, či nikoli (viz rozsudek SDEU ve věci *Lloyd Schuhfabrik Meyer*, bod 27).
55. Dle judikatury SDEU tedy není vyloučeno, aby celkovému dojmu, který kombinovaná ochranná známka vyvolává v paměti relevantní veřejnosti, dominovala jedna nebo více jejích složek. Identifikace dominantního prvku je určena zejména jeho pozicí, velikostí a rozměry v rámci označení a/nebo použitím barev, pokud mohou ovlivnit vizuální vnímání spotřebitele. Při posouzení dominantního charakteru jedné či více složek posuzované kombinované ochranné známky, je nutno zohlednit zejména vnitřní vlastnost každé z těchto složek, a to jejich porovnáním s vlastnostmi ostatních složek.
56. Platí přitom, že označení mohou být podobná v různé míře (nízká, průměrná, vysoká), přičemž stupeň zjištěné podobnosti má význam při konečném rozhodování o nebezpečí záměny (viz dále).
57. Soud se předně zabýval námitkami, jimiž žalobce brojil proti závěrům o *vizuální podobnosti* porovnávaných označení. Žalobce v tomto směru namítal, že žalovaný nezohlednil grafické ztvárnění napadené ochranné známky a pro všechna srovnávací hlediska shledal jako podstatné porovnání pouze slovní prvky, aniž by zohlednil zvláštní font písma a grafický prvek srdíčka u napadeného označení „moje“ s tím, že tato grafická úprava spotřebitele nijak neosloví. S poukazem na Metodické pokyny EUIPO uvedl, že zanedbatelným prvkem je pouze takový prvek, kterému nebude z různých důvodů relevantní veřejnost pravděpodobně věnovat pozornost.

58. Soud především nemohl žalobci přisvědčit v jeho námitce, že v rámci formulace závěrů o vizuální podobnosti žalovaný nezohlednil žalobcem zdůrazňovaný zvláštní font písma a grafický prvek srdíčka u napadené ochranné známky.
59. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí (str. 9) a prvostupňového rozhodnutí (str. 9) je naopak zjevné, že se žalovaný dalšími prvky v namítaných označeních zabýval a přezkoumatelným způsobem vysvětlil, proč nebyly podle jeho přesvědčení tyto elementy způsobily revidovat závěr o vizuální podobnosti kolidujících označení. Jakkoli si lze jistě představit podrobnější zdůvodnění přijatých závěrů (srov. v tomto směru dále), nelze tedy souhlasit s žalobcem, že by žalovaný od žalobcem akcentovaných elementů napadené ochranné známky zcela odhlédl či je by nehodnotil.
60. Městský soud v Praze přistoupil na půdorysu žalobcem uplatněných námitek k přezkoumání závěrů žalovaného k otázce vizuální podobnosti kolidujících označení. Vyšel přitom s odkazem na výše rekapitulovaný judikatorní rámec z principu, že nebezpečí záměny musí být posuzováno z globálního pohledu. Vizuální, fonetická nebo významová podobnost kolidujících označení je třeba zkoumat na základě celkového dojmu, kterým tato označení působí. Současně soud reflektoval shora shrnuté judikatorní závěry akcentující rozlišení dominantních a méně významných prvků označení.
61. Podle ustálené judikatury SDEU mohou být kombinovaná ochranná známka a jiná ochranná známka, která je totožná nebo vykazuje podobnost s jednou ze složek kombinované ochranné známky, považovány za podobné pouze tehdy, pokud tato složka tvoří dominantní prvek celkového dojmu, kterým kombinovaná ochranná známka působí. Tak je tomu v případě, kdy tato složka je sama o sobě způsobila dominovat představě této ochranné známky, kterou si relevantní veřejnost uchovává v paměti, takže všechny ostatní složky ochranné známky jsou v celkovém dojmu vyvolávaném touto ochrannou známkou zanedbatelné [srov. rozsudky Tribunálu ze dne 23. 10. 2002 ve věci T-6/01, *Matratzen Concord v. OHIM - Hukla Germany (MATRATZEN)*, bod 33, a ze dne 18. 10. 2007 ve věci T-28/05, *Ekabe International v. OHIM - Ebro Puleva (OMEGA3)*, bod 43].
62. SDEU v tomto směru opakovaně zdůraznil, že nutnost provést srovnání kolidujících ochranných známek, při kterém budou dotčené ochranné známky posuzovány každá jako celek, nevylučuje, že celkovému dojmu, který kombinovaná ochranná známka vyvolává v paměti relevantní veřejnosti, může za určitých okolností dominovat jedna nebo více jejích složek (srov. rozsudek Tribunálu ze dne 23. 10. 2002 ve věci T-6/01, *Matratzen Concord v. OHIM - Hukla Germany (MATRATZEN)*, bod 34).
63. V souladu s judikaturou SDEU je při posouzení dominantní povahy určité složky nebo určitých složek kombinované ochranné známky třeba zohlednit zejména inherentní vlastnosti každé z těchto složek jejich porovnáním s vlastnostmi ostatních složek. Mimoto a doplňkově může být vzato v úvahu vzájemné postavení jednotlivých složek v konfiguraci kombinované ochranné známky [srov. rozsudky Tribunálu ze dne 23. 10. 2002 ve věci T-6/01, *Matratzen Concord v. OHIM - Hukla Germany (MATRATZEN)*, bod 35, ze dne 13. 12. 2007 ve věci T-242/06, *Cabrera Sánchez v. OHIM - Industrias Cárnicas Valle (el charcutero artesano)*, bod 47].
64. V této souvislosti soud připomíná, že dle shora rekapitulovaných judikatorních východisek, z nichž v soudním přezkumu rozhodnutí žalovaného vychází i zdejší soud, je rozlišení dominantních prvků od dalších prvků označení klíčové především z tohoto důvodu, že spotřebitel při konfrontaci s určitou známkou nemá v tomto okamžiku před

sebou obě známky, přičemž obvykle vnímá známku jako celek, nevzpomene si na všechny její detaily, ale právě na její výraznější a dominantní prvky. Platí přitom, že na základě vjemu vyvolaného touto známkou a nedokonalým vybavením si jiného označení, již známého pro příslušnou oblast, je spotřebitel schopen zhodnotit, zda jsou tato označení stejná nebo podobná, či nikoli (srov. výše). Z uvedených důvodů je identifikace dominantního prvku, k níž zcela správně přistoupil i žalovaný, při současném vypořádání se s dalšími elementy napadené ochranné známky, jedním z klíčových momentů posuzování podobnosti kolidujících označení.

65. V nyní posuzované věci má soud za to, že slovní prvek „moje“ napadené ochranné známky je zcela nepochybně dominantním elementem předmětného označení, když představuje jediný slovní prvek předmětného označení, v němž jeho obrazový prvek, totiž grafický symbol srdce vložený do písmene „o“, má oproti předmětnému slovnímu prvku minimální význam a bude pro celkový dojem vyvolávaný napadenou ochrannou známkou zanedbatelný.
66. Uvedený slovní prvek bude podle názoru soudu s ohledem na svůj charakter právě tím prvkem, který zanechá v relevantní veřejnosti paměťovou stopu. SDEU ostatně ve své rozhodovací praxi v minulosti v tomto směru opakovaně zdůraznil, že je-li označení složeno ze slovních a obrazových prvků, je třeba slovním prvkům až na výjimky přiznat větší rozlišovací způsobilost než prvkům obrazovým, jelikož průměrný spotřebitel snáze odkáže na dotčený výrobek uvedením názvu, než popisem obrazového prvku ochranné známky. V tomto směru soud poukazuje na závěry vyslovené např. v rozhodnutích SDEU ze dne 23. 10. 2002 ve věci T-104/01, *Fifties*, bod 47, a ze dne 14. 7. 2005 ve věci T-312/03, *SELENIUM-ACE*, bod 37.
67. Naproti tomu předmětný obrazový prvek, tj. vyobrazení grafického symbolu srdíčka, které je umístěno ve středu písmena „o“ kombinovaného označení, nebude podle přesvědčení soudu zejména pro jeho tvar (obecně a široce užívaný symbol), jeho velikost a umístění u relevantního okruhu spotřebitelské veřejnosti ovlivňovat představu dotčené ochranné známky, kterou si spotřebitel uchovává v paměti. Předmětný doprovodný obrazový prvek napadené ochranné známky je podle soudu toliko dekorativní prvek, který v praxi nebude vyvolávat u relevantního okruhu spotřebitelné veřejnosti paměťovou stopu, resp. nepůjde o prvek, který bude relevantní spotřebitel s to si vybavit při porovnání s namítanou ochrannou známkou.
68. Sám slovní prvek napadené ochranné známky se tak podle soudu jeví být v tomto označení převládajícím a právě on je sám o sobě způsobilý vytvořit představu o této ochranné známce, kterou si cílová veřejnost uchová v paměti. Jiné složky ochranné známky, jsou při celkovém dojmu, který tato ochranná známka vyvolává, zanedbatelné.
69. Pro úplnost soud v tomto směru poznamenává, že k obdobným závěrům dospěl Tribunál např. v rozsudku ze dne 30. 11. 2006 ve věci T-43/05, *Camper, SL vs. OHIM*, bod 62.
70. Obdobně se soud ztotožnil se závěrem žalovaného, že ani stylizace – grafické znázornění slovního prvku „moje“ není provedena natolik výrazně, aby byla způsobilá významnějším způsobem ovlivnit celkový dojem z napadené ochranné známky. Soud je přesvědčen, že pouhé vyvedení předmětného slovního prvku napadeného označení ve zvoleném fontu nemůže vést v daném případě k závěru o tom, že by měl mít tento element napadené ochranné známky nikoli zanedbatelný vliv na celkový dojem relevantního spotřebitele. Skutečnost, že je slovní prvek vyveden v jiném fontu písma, kurzivou nebo zvýrazněně,

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

v písmenech malé či velké abecedy či barevně, má oproti slovnímu prvku nade vší pochybnost minimální význam, ledaže by šlo skutečně o případ mimořádně stylisticky výrazného vyjádření. Shodný závěr ostatně vyplývá i z žalobcem akcentovaných Metodických pokynů EUIPO v Části C, Sekci 2, Kapitole 4, str. 29.

71. Na tomto místě soud k argumentaci metodikami EUIPO uvádí, že EUIPO je orgánem s působností vymezenou na rozhodování zápisu o ochranných známkách Evropské unie, nikoli o ochranných známkách vnitrostátních. Zákon č. 441/2003 Sb. je však v souladu s dříve uvedeným transpozicí unijní směrnice a musí tak být vykládán v souladu s jejím smyslem a účelem. Z uvedeného důvodu není možné metodiky EUIPO přehlížet a je nutno z nich v mnoha ohledech vycházet jako ze specifického pramene známkového práva (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2012, čj. 9 As 18/2012 - 31, či ze dne 31. 5. 2017, čj. 5 As 106/2016 - 84).
72. Z hlediska posouzení vizuální podobnosti tak soud činí dílčí závěr, že žalovaný nepochybil, pokud s ohledem na výše uvedené závěry posuzoval otázku podobnosti střetávajících se označení tak, že porovnával v nich obsažené slovní prvky „MAJE“ a „moje“, přičemž současně vysvětlil, proč k jiným elementům napadené ochranné známky nepřihlédl. Je to totiž právě předmětný slovní prvek napadené ochranné známky, který dominuje vizuálnímu vnímání napadeného označení průměrným spotřebitelem, který si jej podle názoru soudu uchová v paměti, spotřebitel nebude dalším složkám podle soudu věnovat pozornost a všechny ostatní složky napadeného označení tak budou z hlediska celkového dojmu vyvolávaného touto ochrannou známkou zanedbatelné. Z uvedeného důvodu pak s přihlédnutím ke shora rekapitulovaným judikatorním závěrům předmětný okruh žalobních námitek neobstojí
73. Pokud pak jde o vlastní posouzení vizuální podobnosti slovního prvku porovnávaných označení, má soud shodně s žalovaným za to, že jde v řešeném případě o označení podobná, byť podle soudu spíše ve střední míře.
74. Soud v tomto směru zdůrazňuje, že oba slovní prvky mají shodný počet písmen a sestávají se ze dvou slabik, z nichž jedna z nich je zcela shodná a druhá se liší pouze v samohlásce („a“, resp. „o“). Sekvence slovního prvku je tedy až na druhou pozici shodná a slovní prvky se liší pouze v jediném písmenu, a to samohlásce. Přestože jde o relativně kratší slovní prvek (a je tak třeba o to důsledněji zkoumat vliv identifikované odlišnosti), a jakkoli je odlišnost dána již v první slabice, je soud přesvědčen, že uvedený rozdíl nemůže v žádném případě vést k závěru o nepodobnosti porovnávaných označení. Soud konstatuje, že shoda v 75% části porovnávaných prvků, kdy odlišnost je dána pouhým zaměněním samohlásky „a“ za samohlásku „o“, přičemž tento rozdílný prvek není ani na samotném počátku (první písmeno) uvedených prvků, zakládá v souladu s výše popsányi judikatorními mantinely podobnost porovnávaných označení.
75. Soud pak přistoupil k vypořádání námitek brojících proti závěru o *fonetické podobnosti*, kde žalobce namítal, že žalovaný nezohlednil, že se jedná o krátké dvouslabičné slovní prvky sestávající se pouze ze 4 písmen, kde i změna v jednom písmenu postačí k dostatečnému odlišení obou výrazů. Žalobce měl za to, že podstatná část označení je odlišná a tento sluchový vjem je spotřebitel schopen rozpoznat.
76. Pokud jde o hledisko fonetické podobnosti porovnávaných označení, je zjevné, že napadená ochranná známka bude vyslovována jako „moje“ a namítaná ochranná známka bez znalosti francouzského jazyka, kterou u průměrného českého spotřebitele nelze podle

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

soudu očekávat, jako „maje“. Mezi stranami v tomto ohledu není sporu o tom, že grafické prvky napadené ochranné známky nebudou hrát při posouzení fonetické podobnosti roli.

77. Soud konstatuje, že i v tomto ohledu považuje porovnávaná označení za foneticky podobná, a to shodně s žalovaným ve vyšší míře, neboť porovnávaná slova mají stejný počet slabik, stejný počet hlásek a z nich stejný počet souhlásek a samohlásek a liší se tedy podle soudu nepodstatně toliko v samohlásce na druhé pozici, kdy tato odlišnost navíc nedosahuje podobné úrovně, jako by tomu mohlo být v případě záměny samohlásky za souhlásku. Nadto vykazují podle soudu uvedené slovní prvky z fonetického hlediska shodný rytmus a budou vyslovovány se shodným přízvukem.
78. S žalobcem nelze souhlasit, že uvedený rozdíl by mohl vést ve svém důsledku k závěru o tom, že si uvedená označení nejsou vůbec foneticky podobná. Přestože jde o slovní prvky relativně kratší, shodují se foneticky ve významné míře a je tedy třeba je považovat z tohoto pohledu za podobné.
79. Namítal-li dále žalobce, že fonetické hledisko nelze s ohledem na způsob výběru a prodeje zboží upřednostňovat před sémantickým či vizuálním charakterem, soud především podotýká, že žalovaný takto své závěry v odůvodnění napadeného rozhodnutí nestavěl a takový závěr ze str. 11 napadeného rozhodnutí nevyplývá. Žalovaný podle soudu pouze zdůvodňoval, proč v daném případě považoval hlediska vizuální a fonetické podobnosti za významnější, než hledisko sémantické (k tomu srov. dále). Je přitom třeba doplnit, že s ohledem na rozsah chráněných výrobků a služeb budou porovnávaná označení vnímána podle soudu jak vizuálně, tak i foneticky, o čemž mezi účastníky sporu není.
80. Soud má tedy s ohledem na shora uvedené za to, že mezi kolidujícími označeními je s ohledem na shodu ve významné části shora identifikovaných slovních prvků ochranných známek dána rovněž podobnost fonetická, a to podobnost vyššího stupně. Shoda $\frac{3}{4}$ písmen a shoda v počtu slabik i počtu souhlásek a samohlásek spolu se spíše menším fonetickým rozdílem mezi samohláskami „a“ a „o“ nemůže být podle přesvědčení soudu opomenuta a nemůže být uzavřeno o tom, že si kolidující označení z fonetického hlediska podobná nejsou.
81. Soud pak nemohl žalobci dále přisvědčit, pokud namítal, že žalovaný vůbec nehodnotil *sémantickou podobnost* střetávajících se označení. Takový závěr je totiž v přímém rozporu s obsahem napadeného rozhodnutí, neboť ze str. 10 – 11 napadeného rozhodnutí je zjevné, že se žalovaný naopak tímto dílčím hlediskem podobnosti označení zabýval a v uvedené pasáži napadeného rozhodnutí k němu vyslovil své závěry, v nichž se vymezoval proti hodnocení sémantické podobnosti správním orgánem prvního stupně v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, a vysvětlil, proč je dle jeho přesvědčení význam daného kritéria pro celkové posouzení pravděpodobnosti záměny v dané věci irelevantní.
82. Žalobní tvrzení jsou ostatně v tomto ohledu rozporná, neboť žalobce v návaznosti na uvedenou obecnou námitku hned v další větě namítal, že přestože závěr o otázce sémantické podobnosti střetávajících se označení v napadeném rozhodnutí absentuje, zohlednil žalovaný sémantické hledisko při hodnocení vizuální (pozn. žalobce sice na tomto místě zmínil „významovou“ podobnost, z okolností a souvisejících námitok vznesených na str. 4 žaloby je však zřejmé, že měl na mysli podobnost „vizuální“) a fonetické podobnosti. V této souvislosti přitom na jiných místech žaloby namítal, že odvolal-li se žalovaný na skutečnost, že označení „MAJE“ nemá pro českého spotřebitele konkrétní význam, a proto nebude spotřebitel schopen vnímat dostatečně rozdíly

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

v označení, je tato úvaha u vizuálního srovnání, kde je zásadní vizuální vjem, podle žalobce nepřipustná. Opětovně pak v rámci námitek směřujících proti posouzení fonetickému posouzení žalobce namítl, že poukazoval-li žalovaný na skutečnost, že výraz „MAJE“ je pro českého spotřebitele nezřetelný, je takové hodnocení u fonetického srovnání podle žalobce opět nepřipustné.

83. K hledisku sémantické podobnosti soud předně uvádí, že s ohledem na obsah vyjádření žalovaného není mezi účastníky sporné, že žalovaný posoudil porovnávaná označení jako sémanticky nepodobná. Jakkoli tento závěr výslovně v odůvodnění napadeného rozhodnutí uveden není, lze z úvah na str. 10 napadeného rozhodnutí takový závěr dovodit. Žalovaný přitom skutečnost, že předmětná označení si sémanticky podobná nejsou, ve vyjádření k žalobě výslovně potvrdil. Ke shodnému závěru je přitom třeba dojít i podle přesvědčení soudu.
84. Se zřetelem k nespornosti uvedené otázky mezi účastníky soud toliko stručně podotýká, že za situace, kdy pouze jedno z označení bude mít pro relevantního spotřebitele jasný význam („moje“), přičemž druhé označení takový význam postrádá, je třeba uzavřít, že mezi porovnávanými označeními není podobnost z významového hlediska dána. Žalovanému lze vytknout, že měl tento závěr v odůvodnění napadeného rozhodnutí výslovně uvést a nikoli pouze dovozovat, proč není v daném případě sémantické posouzení klíčové.
85. Je však třeba zdůraznit, že skutečnost, že si předmětná označení nejsou podobná ze sémantického hlediska, bez dalšího nevede k tomu, že by je nebylo lze považovat za podobná a že by tak (s ohledem na naplnění zbývajících předpokladů aplikace § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb.) nebyla dána pravděpodobnost záměny. Pro závěr o podobnosti označení totiž postačí, že si jsou v daném případě z výše popsanych důvodů označení podobná vizuálně a foneticky.
86. Pokud jde o námitky týkající se vlivu jednotlivých hledisek podobnosti, resp. o žalobcem zpochybňované závěry žalovaného k prolínání sémantiky do vizuální a fonetické podobnosti, je dle soudu možno přisvědčit žalobci potud, že sémantické rozdíly mohou v některých případech působit proti vizuální a fonetické podobnosti. V tomto ohledu SDEU v minulosti skutečně opakovaně judikoval, že v některých případech mohou být pojmové rozdíly mezi porovnávanými označeními takové povahy, že mohou do značné míry neutralizovat vzhledové a fonetické podobnosti, za předpokladu, že alespoň jedno z označení má z pohledu veřejnosti jasný a vymezený význam, takže veřejnost je schopna okamžitě zachytit, a druhé označení takový význam nemá nebo má zcela jiný význam [srov. rozsudky Tribunálu ze dne 14. 10. 2003 ve věci T-292/01, *Phillips-Van Heusen v. OHIM - Pash Textilvertrieb und Einzelhandel (BASS)*, ze dne 17. 3. 2004 ve spojených věcech T-183/02 a T-184/02, *El Corte Inglés v OHIM – González Cabello and Iberia Líneas Aéreas de España (MUNDICOR)*, či žalobcem akcentovaný rozsudek Tribunálu ze dne 8. 2. 2007 ve věci T-88/05, *Quelle v. OHMI - Nars Cosmetics (NARS)*]. Žalovaný se tedy mylí, pokud *en bloc* omezuje možnost takového vlivu sémantických rozdílů na závěry o podobnosti jen pro případ, kdy by oba slovní prvky byly pro spotřebitele významově jednoznačně srozumitelné.
87. V daném případě však závěry vyslovené v uvedených rozsudcích žalovaný podle soudu správně neaplikoval, neboť na daném skutkovém půdorysu převáží podle přesvědčení soudu shora popsané závěry k vizuální a fonetické podobnosti sémantické rozdíly

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

v porovnávaných označeních, pročež je označení třeba považovat, pokud jde o celkový dojem, jakým budou na relevantního spotřebitele působit, za podobná. Soud v tomto ohledu k žalobcem namítaným závěrům Tribunálu ve věci T-88/05, doplňuje, že v uvedeném případě byly na rozdíl od nyní projednávané věci mezi porovnávanými označeními shledány zásadní vizuální rozdíly a označení tak nebyla podobná ani z vizuálního hlediska. O takový případ se však v předmětné věci nejedná.

88. Soud uzavírá, že porovnávaná označení vykazují podobnosti, jsou vizuálně a foneticky podobná ve středním, resp. vyšším stupni a s ohledem na shodu v části slovních prvků mohou vyvolávat podobný celkový dojem, přestože jen jediný z nich má pro spotřebitele zřejmý význam. Se zřetelem k tomu, že žalobce nezpochybňoval závěry k otázce shodnosti, resp. podobnosti výrobků a služeb a hledisku relevantního okruhu spotřebitelské veřejnosti tak podle soudu žalovaný správně uzavřel, že napadené označení vyvolává nebezpečí asociace s namítanými ochrannými známkami a tedy i nebezpečí záměny, neboť v důsledku podobnosti označení a shodnosti/podobnosti výrobků a služeb a shodného okruhu relevantní spotřebitelské veřejnosti hrozí, že spotřebitel mylně spojí produkt označený přihlašovaným označením s osobou zúčastněnou na řízení.
89. Pro úplnost pak soud podotýká, že uvedený závěr dále podporuje možnost aplikace kompenzačního principu. Soud ve své rozhodovací praxi opakovaně vychází z toho, že celkové posuzování implikuje jistou vzájemnou závislost relevantních kritérií, zejména míru podobnosti sporných ochranných známek a míru podobnosti příslušných výrobků či služeb. Soudy přitom v minulosti opakovaně judikovaly, že vyšší míra podobnosti ochranných známek může kompenzovat nižší míru podobnosti výrobku či služeb a naopak (k tomu srov. rozhodnutí SDEU ze dne 29. 9. 1998 ve věci C-39/97, *Canon*, rozhodnutí Tribunálu ze dne 14. 12. 2006 ve spojených věcech T-81/03, T-82/03, T-103/03, *Mast-Jägermeister*; či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, čj. 6 As 32/2013 - 46, ze dne 28. 5. 2008, čj. 9 As 59/2007 - 141, či ze dne 26. 10. 2006, čj. 1 As 28/2006 - 97). Přestože žalovaný tento princip v posuzovaném případě neaplikoval, bylo podle soudu možné k jeho aplikaci přistoupit a shodou resp. vysokou mírou podobnosti výrobků, kterou žalobce nezpochybňoval, kompenzovat v rámci celkového posouzení pravděpodobnosti záměny závěr o podobnosti označení, která si jsou vizuálně a foneticky podobná ve středním, resp. vyšším stupni, avšak jsou současně rozdílná ze sémantického pohledu.
90. Na základě všech shora uvedených skutečností soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
91. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovanému pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nevznikly.
92. Výrok o nákladech řízení osoby zúčastněné na řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 5 s. ř. s., neboť soud v posuzované věci žádnou povinnost osobě zúčastněné na řízení neuložil.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. listopadu 2018

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu